

Det ukendte...

Der var engang en ung termit, som troede, at Kilimanjaro slet ikke var til. Han havde aldrig været uden for termitboets mørke gange og troede derfor, at myretuen var hele verden.

Han var meget flittig i sit arbejde og lavede hver dag det samme, gravede gange og murede, murede og gravede gange. Takket være hans og de andre termitters arbejde voksede tuen og blev stadig større, højere og smukkere. En aften blev alle tuens termitter kaldt sammen til møde. En gammel, klog termit talte til dem:

"Kære venner," sagde han, "vi skal nu ud på vandring. Maden er sluppet op, og derfor må vi ud og søge ny føde. Husk nu at se jer godt omkring, når I kommer ud af disse mørke gange. I vil opdage, at verden ikke kun består af vort termitbo.

For selv om vores tue er både høj og solid, så findes der dog et bjerg, som er uendelig meget højere. Det bjerg når helt op til skyerne, og derfor har det sne på toppen. Bjerget hedder Kilimanjaro, og på dets top bor fader Sol og moder Måne og alle stjernebørnene. Men hvis I vil se alt dette, må I løfte blikket op fra jorden. Se op, hvis I vil se Det Ukendte!" formanede den gamle.

"Sikke noget dumt noget at sige," sagde den unge termit, "Det Ukendte! Jeg har da aldrig før hørt om nogen måne eller noget bjerg, har I?"

"Næh," svarede de andre, "Det lyder tosset, helt tosset."

"Jeg tror det ikke, før jeg har set det," sagde termitten, og det gav de andre ham ret i.

En stjerneklar nat begav de sig på vej. Fuldmånen skinnede på Kilimanjaros top. Det var meget smukt at se. De små termitter skyndte sig af sted i en lang række. De holdt tæt, tæt sammen, og alle rettede de blikket stift og stædigt mod jorden.

Alle var bange for at gå glip af lidt føde undervejs eller for at falde i et hul eller komme på vildspor. Efter en lang vandring fandt de et råddent træ. Der standsede de og åd sig mætte. Derpå marcherede de tilbage til deres termitbo.

"Skønt at være hjemme igen," pustede den unge termit, "jeg så da hverken sol eller måne eller noget bjerg. Gjorde I?"

"Naturligvis gjorde vi ikke det," svarede de andre og følte sig allesammen meget fornuftige. Men der manglede en lille termitdreng, som de havde tabt på vejen. Da han endelig nåede hjem, skændte de på ham og spurgte, hvorfor han var trådt ud af rækkerne.

"Jeg så op, som den gamle sagde vi skulle," svarede termitdrengen, "og da så jeg et termitbo større og højere end noget, jeg nogen sinde har set eller turdet drømme om. Det havde lysende sølv på toppen og en stor rund krone af guld, og rundt omkring den glimtede tusinder af ædelstene."

"Snak!" sagde de andre, "det siger du jo kun for at være interessant. Vi gik jo samme vej som du, og vi så ingenting. Kom nu i gang med arbejdet og glem dine drømmesyner!"

Men termitdrengen glemte ikke, hvad han havde set, og i smug fortalte han om det til de andre termitbørn:

"Den gamle har ret," sagde han, "verden er meget større end vore gange og tårne. Det Ukendte findes! Hvis I vil, kan I også se det."

Nogle af børnene lyttede, andre vendte ryggen til og talte om noget andet. Derfor er der den dag i dag termitter, som tror, at Kilimanjaro slet ikke er til.

Fra Camilla Lundgren:

"Træet der ikke ville dø"
(Carlsen if 1983).